

РЕШЕНИЕ

№ 8848

гр. София, 13.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 05.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **11566** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба В. В. Ц., чрез адвокат П. В. П. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 5, email: [електронна поща] срещу Националната агенция за приходите.

В исковата молба се сочи, на 21.05.2024 г. е извършена проверка на търговски обект - платен паркинг, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от В. Ц.. В хода на проверката е установено, че в проверявания търговски обект няма монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство с дистанционна връзка с НАП, чрез което да се регистрират извършените продажби. Въз основа на тази констатация, началникът на отдел „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е издал Заповед № ФК-С3116-0161285, с която на основание чл. 186, ал. 3 ЗДДС е приложил принудителна административна мярка (ПАМ) - запечатване на търговски обект - платен паркинг, находящ се в [населено място], [улица] забрана за достъп до него за срок от 14 (четиринадесет) дни на основание чл. 186, ад. 1, т. 1, б. „б“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС. На основание чл. 188 ЗДДС, във връзка с чл. 60, ал. 1 АПК е допуснато и предварително изпълнение на приложената ПАМ.

С Определение № 14234/08.08.2024 г. на Административен съд, С.-град е отменено разпореждането за предварително изпълнение на Заповед за налагане на

принудителна административна мярка № ФК- С3116-0161285/28.06.2024 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, а с Решение № 22489 от 06.11.2024 на Административен съд - София- град е отменена като незаконосъобразна и самата заповед, с която спрямо стопанисвания от ищцата ми търговски обект е приложена ПАМ „запечатване на обекта“.

Действията на НАП са причинили на ищцата значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силна тревожност и ниска самооценка, следствие от уронване на доброто и име като търговец и съсед в комплекса, където се намира паркинга. Това е посегателство върху конституционно установени ценности като честта, достойнството и доброто име на гражданите на Република България и противоречи на принципите на справедливостта, гарантирани от чл. 4 от ЗОДОВ.

В резултат на действията на НАП ищцата е изпаднала в състояние на трайно потиснато и понижено настроение, както към онзи момент, така и след него, вкл. и понастоящем изживява намалено желание за извършване на обичайни дейности. Това ѝ състояние е съпроводено от силно чувство на тревожност, което възпрепятства здравословните ѝ навици на сън и нормалния ѝ начин на живот. Ищцата усеща загуба на доверие от страна на клиенти и партньори, което допълнително я смущава и понижава самооценката ѝ.

Твърди се, че вредите са причинени на рождения ден на ищцата, като противоправното поведение на държавния орган освен обичайното смущение в живота на изпълняващия задълженията си гражданин причинява и особен дискомфорт и отрицателни емоционални състояния, лишаващи я от личното неимуществени право да отбележи по обичайния начин личния си празник.

Прави се искане Национална агенция за приходите (НАП) да заплати на В. Ц. ми обезщетение за претърпените неимуществени вреди - болки и страдания, в следствие на незаконосъобразните действия на държавния орган, в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, ведно с дължимата лихва от датата на решението за отмяна на заповедта (06.11.2024 г.) до 21.11.2024 г. (деня преди предявяване на иска), както и законна лихва от деня на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на присъдената сума.

След констатирани нередовности и оставяне на исковата молба без движение, е постъпило уточнение, в което се сочи, че вредите са настъпили вследствие на разпореждането, с което е допуснато предварително изпълнение на оспорения акт. Същото е било отменено с определение на АССГ, влязло в сила. Представени са доказателства за собственост на обекта, който е бил запечатан.

От ответника е постъпил писмен отговор.

Наведени са доводи, че същата е недопустима, защото съгласно чл. 204, ал. 1 от АПК, иск за обезщетение за причинени вреди, по реда на чл. 203 от АПК е допустим след отмяната на незаконосъобразен административен акт с влязло в сила решение по административен или по съдебен ред. В случая Заповедта за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № ФК-С3116-0161285/28.06.2024 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, [населено място], в Главна Дирекция „Финансов контрол“ при ЦУ на НАП, с която постановено запечатването на търговски обект – платен паркинг, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от В. Ц. и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, бл. „б“ и чл. 187 от ЗДДС, към момента на предявяване на претенцията

не е отменена. Налице е неприключил спор по законосъобразността ѝ, който предстои да бъде разгледан от ВАС.

Алтернативно исковата молба се оспорва като неоснователна. Според ответника не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ. За да наложи процесната ПАМ и да допусне предварителното ѝ изпълнение, административният орган е съобразил всички факти и обстоятелства, относими към случая. Извършена е контролна покупка – заплатена е в брой е такса за престой на лек автомобил, за което не е издаден бон от регистрирано фискално устройство. За това неизпълнение на законово задължение е предвидено налагане на съответната ПАМ. За да се предотврати извършването на други подобни нарушения, органът е допуснал предварително изпълнение на заповедта, каквото е допустимо, на основание чл. 188 от ЗДДС и във връзка с чл. 60 от АПК. В случая целта е била да се защитят особено важни държавни интереси, касаещи интересът на държавния бюджет. Ако едно данъчно-задължено лице не регистрира извършваните от него продажби, това може да доведе до укриване на доходи, което е във вреда на бюджета. Друга причина за допуснатото предварително изпълнение е, че без него изпълнението на акта може да бъде сериозно затруднено и да настъпят значителни и трудно поправими вреди за бюджета.

Изтъкват се доводи, за недоказаност на твърдените вреди и се извършва позоваване на ТР № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ОСС на ВАС, видно от чиито мотиви, институтът на овъзмездяване за неправомерно увреждане на може да се превръща в основание за неоснователно обогатяване.

Ответникът прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от ищеца, като се позовава на решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело № С-438/22.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, се представлява от адвокат П., който поддържа исковата молба. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски. Представя допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът - Национална агенция за приходите, се представлява от юрисконсулт Г., който оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за доказаност на претенцията по основание, но не и по размер. При определяне на размера на обезщетението следва да бъдат съобразени интензитета и продължителността на твърдените вреди.

За доказване на вредите, беше разпитан един свидетел, доведен от ищцата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че В. Ц. е собственик на недвижим имот, находящ се [населено място], [улица]. Същият е придобит от нея, съгласно постановление за възлагане на частен съдебен изпълнител от 17.04.2024 г. (л. 28). Имотът е ползва и като платен паркинг.

На 21.05.2024 г. в стопанисвания от Ц. обект – платен паркинг, е извършена проверка

от органи по приходите, за спазване на данъчното законодателство. Извършена е контролна покупка – заплатена е в брой такса за престой на лек автомобил, за което не е издаден бон от регистрирано фискално устройство. Резултатите от проверката са отразени в протокол бланков № 0161285 от същата дата (л. 57), в който е отразено, че за извършената покупка не е издаден фискален бон и в обекта не е налично въведено в експлоатация фискално устройство.

На 28.06.2024 г. е издадена Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3116-0161285, с която е наложена забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни и на основание чл. 60 от АПК е допуснато предварителното ѝ изпълнение.

С окончателно определение № 14234/08.08.2024 г. на Административен съд, С.-град, постановено по административно дело № 7907/2024 г. е отменено разпореждането за допуснатото предварително изпълнение на заповедта.

Видно от протокол бланков № 0044771 от 22.07.2024 г. стопанисваният от В. Ц. обект – платен паркинг, находящ се [населено място], [улица], като е ограничен достъпа до 10 паркоместа, с поставянето на ограничителна лента. Поставени са стикери и надписи, указващи, че обектът е бил запечатан от НАП, поради установени нарушения на Закона за данъка върху добавената стойност.

Видно от протокол бланков № 0059025 от 05.08.2024 г. обектът е бил отпечатан, поради изтичане на срока, посочен в заповедта за налагане на ПАМ, чрез разкъсването на стоп-стикера.

Видно от показанията на разпитания свидетел П. И., същата познава В. Ц. от много години. Знае, че е купила апартаменти в [населено място] и ги отдава под наем. Купила е също и място, предназначено за паркинг – чест от блока, където има жилище. На 22.07.2024 г. свидетелката е била поканена, заедно с други близки на ищцата на рожден ден на последната, в [населено място]. Ц. знаела, че точно тази дата, ще дойдат служители на НАП, за да запечатат паркинга. Те дошли около 14:00 часа и Ц. отишла да ги посрещне, като оставила свидетелката, заедно с другите гости. Предвид на това, че тя не се появила около два часа, И. отишла да я потърси и я заварила да спори със служителите на НАП за това, кои 10 места в двора ѝ трябва да ограничат. След обаждане до началниците, проверяващите изчислили, място за около 10 автомобила, оградили го с лента и си тръгнали. Свидетелката си тръгнала на следващия или на по-следващия ден, като видяла, че Ц. вдигала лентата няколко пъти, защото била предупредена, че е отговорна, тя да е на мястото, където била поставена. Според възприятията на свидетелката, докато траела проверката и запечатването минавали съседи и виждали какво се случва, което било унижително за Ц.. Отново според свидетелката, стресът, на който била подложена Ц. бил много голям и то се виждало, още повече, че всичко се случило на рождения ѝ ден, когато имала гости. Не знаела дали, ищцата е търсила медицинска помощ или да е вземала медикаменти, за преодоляване на тези негативни последици.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни

лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно

условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – издадена е Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № ФК-С3116-0161285/28.06.2024 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, [населено място], в Главна Дирекция „Финансов контрол“ при ЦУ на НАП, с която постановено запечатването на търговски обект – платен паркинг, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от В. Ц. и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, бл. „б“ и чл. 187 от ЗДДС. В заповедта, на основание чл. 60 от АПК е включено разпореждане за предварителното и изпълнение.

Според настоящия съдебен състав е доказана (независимо, че е спорна) и втората предпоставка – съдът е отменил допуснатото предварително изпълнение на заповедта след оспорването му по предвидения в закона съдебен ред.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изтъкнатите от ответника доводи, че самата заповед е предмет на съдебен спор и затова претенцията е недопустима.

Чл. 60 от АПК допуска в административния акт да се включи разпореждане за предварителното му изпълнение, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда. Това е възможност, която се прилага от органа издал административния акт, когато в закона не е предвидено предварителното му изпълнение.

Предварителното изпълнение на акта се постановява, когато са налице предвидените в цитираната разпоредба основания и предпоставки и зависи изцяло от преценката на органа, издаващ акта.

В чл. 60 от АПК е посочено, че предварителното изпълнение се постановява с разпореждане, включено в административния акт. Т.е. касае се за отделно властническо волеизявление, налагано независимо от властническото изявление, свързано с издаването на самия акт. То подлежи на самостоятелен съдебен контрол, отделно и независимо от контрола за законосъобразност, който би могло да бъде осъществен върху основния акт.

Изложеното мотивира съда да приеме, че разпореждането по чл. 60 от АПК, с

което се постановява предварително изпълнение на административен акт, носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК – с него се създават права и задължения и се засягат права и законни интереси на адресата му. По тази причина при отмяната му, за лицето, претърпяло вреди от постановяването му възниква възможността за търсене на обезщетение по реда на чл. 203 и следващите от АПК.

Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус е налице и третата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Видно от описаните по-горе доказателства, фактическото запечатване на паркинга е осъществено, преди да е приключило оспорването на Заповедта за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3116-0161285/28.06.2024 г. и се е случило, защото с разпореждане е допуснато предварителното ѝ изпълнение.

От показанията на свидетелката И., става ясно, че запечатването е изпълнено точно в деня на рождения ден на В. Ц., продължило е около два часа и е станало достояние на много хора – нейни близки и съседи.

Били са поставени и надписи, че паркингът се запечатва, поради констатирани нарушения на ЗДДС.

Тези обстоятелства безспорно биха могли да предизвикат чувство на унижение, срам, душевен дискомфорт и притеснение, подсилени от факта, че запечатването е осъществено, точно по време на отбелязване на личен празник на засегнатото лице.

Според съда е доказана и четвъртата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ – налице е причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт – разпореждането за предварително изпълнение на Заповедта за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3116-0161285/28.06.2024 г и констатираните неимуществени вреди, изразяващи се в тревожност, душевен дискомфорт, стрес и притеснение.

По отношение на размера на иска, съдът намира, че същият следва да бъде определен според чл. 52 от ЗЗД, по силата, на който обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост.

В случая не е установено, за ищцата да са настъпили някакви трайни и трудно преодолими вреди, повлияли на психическото ѝ състояние за дълъг период от време. Не е установено, а и не са наведени твърдения, че тя е търсила медицинска или специализирана психологична помощ, за преодоляване на стреса, срама и негативните емоции, изпитани по време на запечатването на обекта. Свидетелката И. дори посочи, че Ц. е сравнително силен човек и се надява, че с времето тя ще преодолее всичко.

Независимо от изложеното съдът намира, съобразявайки продължителността (около 2 часа, колкото е продължило запечатването) и интензитета на твърдените психически болки и страдания, преживени от ищцата, както и обстоятелството, че то се е случило по време на отбелязване на неин личен празник – рожден ден, в присъствие на близки и роднини, че обезщетение в размер на 1500 лв. се явява справедливо и обосновано. Следва да се вземе предвид, че ищцата е изпитвала дискомфорт, срам и притеснение от това, че през тези 14 дни, през които е продължило запечатването на обекта, сама е

следвало, под страх от административна и наказателна отговорност, да следи и поправя ограничителните хартиени ленти, поставени от служителите на НАП, което безспорно е довело до допълнителни негативни психически емоции.

С оглед основателността на главния иск, съдът установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху уважения размер на обезщетението за причинени имуществени вреди. По отношение на определянето на началния момент на дължимостта на законната лихва, представляваща обезщетението, следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при унищожаваните актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е датата на отмяната на незаконосъобразния акт.

В разглеждания случай, разпореждането за допуснато предварително изпълнение на заповедта за налагане на ПАМ е било отменено с окончателно определение на АССГ на 08.08.2024 г. В исковата молба се претендира присъждане на мораторна лихва върху обезщетение от 06.11.2024 г. до датата на предявяване на иска 21.11.2024 г. Съдът не може да се произнесе свръхпетитум, поради което претендираната мораторна лихва следва да присъди за посочения в исковата молба период.

На ищеца се дължи и законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид пълното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), в действащата към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие редакция, минималното възнаграждение при интерес от 1000 до 10 000 лв., е 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. В случая е предявен иск за 1500 лв., т.е. минималното възнаграждение следва да бъде 450 лв.

Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, но адвокат П. отстрани писмено, констатирани от съда нередовности, яви се лично по време на заседанието и представи писмени бележки, поради което възнаграждение в размер на 700 лв., не се явява прекомерно.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на В. В. Ц., с ЕГН [ЕГН] сума в размер на **1500** (хиляда и петстотин) лева, представляваща

обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили от незаконосъобразен административен акт – Разпореждане за предварително изпълнение на Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3116-0161285/28.06.2024 г., ведно със мораторната лихва, от 06.11.2024 г. до 21.11.2024 г. - датата на предявяване на исковата молба, както законна лихва, считано от датата предявяване на иска до окончателното изплащане на присъдената сума.

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на В. В. Ц., с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), в действащата към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие редакция, сума в размер на **710** (седемстотин и десет) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. и държавна такса в размер на 10 лв.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.